गिरिगह्वरमासाद्य शार्दूलाविव रोषितौ । युयुधाते महावीर्य्यौ परस्परजिघांसया ।
तद्युद्धमासीत्तुमुलं प्रेक्षणीयं विशाम्पते । सिद्धचारणसङ्घानां विस्मयाद्भुतदर्शनं । ४०२४
वीरधन्वा ततः क्रुद्धो धृष्टकेतोः शरासनं । द्विधा चिच्छेद भल्लेन प्रहसन्निव भारत ।
तदुत्सृज्य धनुश्छिन्नं चेदिराजो महारथः । शक्तिं जग्राह विपुलां हेमदण्डामयस्मयीं ।
तान्तु शक्तिं महावीर्य्यो दोर्भ्यामायम्य भारत । चिक्षेप सहसा यत्तो वीरधन्वरथम्प्रति ।
तया तु वीरघातिन्या शक्त्या त्वभिहतो भृशं । निर्भिन्नहृदयस्तूर्णं निपपात रथान्महीं ।
तस्मिन्विनिहते वीरे त्रैगर्त्तानां महारथे । बलन्तेऽभज्यत विभो पाण्डवेयैः समन्ततः । ४०३०
सहदेवे ततः षष्टिं सायकान् दुर्मुखोऽक्षिपत् । ननाद च महानादं तर्जयन् पाण्डवं रणे ।
माद्रेयस्तु ततः क्रुद्धोदुर्म्मुखञ्च शितैः शरैः । भ्राता भ्रातरमायान्तं विव्याध प्रहसन्निव ।
तं रणे रभसं दृष्ट्वा सहदेवो महाबलं । दुर्म्मुखं नवभिर्व्वाणैस्ताडयामास भारत ।
दुर्म्मुखस्तु भल्लेन च्छित्वा केतुं महाबलः । जघान चतुरो वाहांश्चतुर्भिर्निशितैः शरैः ।
अथापरेण भल्लेन पीतेन निशितेन ह । चिच्छेद सारथेः कायाच्छिरो ज्वलितकुण्डलं । ४०३५
क्षुरप्रेण च तीक्ष्णेन कौरवस्य महद्धनुः । सहदेवो रणे च्छित्वा तञ्च विव्याध पञ्चभिः ।
हताश्वन्तु रथं त्यक्त्वा दुर्म्मुखो विमनास्तदा । आरुरोह रथं राजन्निरमित्रस्य भारत ।
सहदेवस्ततः क्रुद्धो निरमित्रं महाहवे । जघान पृतनामध्ये भल्लेन परवीरहा ।
स पपात रथोपस्थान्निरमित्रो जनेश्वरः । त्रिगर्त्तराजस्य सुतो व्यथयंस्तव वाहिनीं ।
तन्तु हत्वा महाबाहुः सहदेवो व्यरोचत । यथा दाशरथीरामः खरं हत्वा महाबलं । ४०४०
हाहाकारो महानासीत् त्रिगर्त्तानां जनेश्वर । राजपुत्रं हतं दृष्ट्वा निरमित्रं महारथं ।
नकुलस्ते सुतं राजन् विकर्णं पृथुलोचनं । मुहूर्त्ताज्जितवान्लोके तदद्भुतमिवाभवत् ।
सात्यकिं व्याघ्रदत्तस्तु शरैः सन्नतपर्व्वभिः । चक्रेऽदृश्यं साश्वसूतं सध्वजं पृतनान्तरे ।
तान्निवार्य्य शरान् शूरः शैनेयः कृतहस्तवत् । साश्वसूतध्वजं वाणैर्व्याघ्रदत्तमपातयत् ।
कुमारे निहते तस्मिन् मागधस्य सुते प्रभो । मागधाः सर्व्वतो यत्ता युयुधानमुपाद्रवन् । ४०४५
विसृजन्तः शरांश्चैव तोमरांश्च सहस्रशः । भिन्दिपालांस्तथा प्रासान् मुद्गरान् मुसलानपि ।
अयोधयन्रणे शूराः सात्वतं युद्धदुर्म्मदं । तांस्तु सर्व्वान् स बलवान् सात्यकिर्युद्धदुर्म्मदः ।
नातिकृच्छ्राद्धसन्नेव विजिग्ये पुरुषर्षभः । मागधान् त्वरितोदृष्ट्वा हतशेषान् समन्ततः ।
बलन्तेऽभज्यत विभो युयुधानशरार्द्दितं । नाशयित्वा रणे सैन्यं त्वदीयं माधवोत्तमः ।
विधुन्वानो धनुःश्रेष्ठं व्यभ्राजत महायशाः । भज्यमानं बलं राजन् सात्वतेन महात्मना । ४०५०
नाभ्यवर्त्तत युद्धाय त्रासितं दीर्घबाहुना । ततो द्रोणो भृशं क्रुद्धः सहसोदृत्य चक्षुषी ।
सात्यकिं सत्यकर्म्माणं स्वयमेवाभिदुद्रुवे ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि सात्यकियुद्धे सप्ताधिकशततोऽध्यायः ॥ १०७ ॥